

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 227/2021
15.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парничном поступку тужиоца АА, предузетника, Агенције за вештачења и консалтинг из ..., чији је пуномоћник Ивана Милосављевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Високи савет судства, Основни суд у Крагујевцу, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради дуга, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Београду и Првог основног суда у Београду, на седници одржаној 15.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Први основни суд у Београду.

Образложење

Први основни суд у Београду, решењем П 26006/2020 од 28.09.2020. године, огласио се стварно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да списе предмета уступи Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду за поступање. У образложењу је указао, да се у конкретној ситуацији ради о спору између тужиоца као привредног субјекта који обавља делатност као предузетник и правног лица, насталом услед неизвршавања обавеза исплате накнаде за обављено вештачење. Затим, да имајући у виду природу спорног материјално-правног односа међу странкама, односно да се ради о спору проистеклом из обављања делатности предузетника чија је основна делатност пружање услуга економско-финансијског вештачења, као и да су странке у спору привредни субјект – предузетник и правно лице и да су испуњени објективни и субјективни критеријуми за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, због чега је одлучио као у изреци решења.

Виши суд у Београду, решењем Гж 21292/20 од 02.12.2020. године, одбацио је као недозвољену жалбу тужиоца, изјављену против решења П 26006/20 од 28.09.2020. године и одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Привредни суд у Београду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис П 3337/2021 од 07.04.2021. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова разне врсте. У образложењу је указао, да се радње које обавља вештак по својој природи и циљу

разликују од привредних делатности, као и да делатност вештачења није привредна делатност, произлази из члана 3. Закона о судским вештацима, без обзира у којој је форми организована. Затим, да надлежност привредног суда се не може засновати на одредби члана 25. Закона о уређењу судова, с обзиром на то да нису испуњени прописани субјективни и објективни услови за заснивање надлежности тог суда.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18 - УС), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Први основни суд у Београду.

Тужба је поднета 01.07.2020. године. Предмет тужбеног захтева је исплата износа од 3.500,00 динара, са законском затезном каматом. Према наводима тужбе, тужилац је као стални судски вештак економско-финансијске струке пред Основним судом у Крагујевцу у предмету П 9629/15 по налогу суда обављао послове вештачења и за обављено допунско вештачење тужиоцу није исплаћена накнада и награда у износу од 3.500,00 динара.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, је прописано да, привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Према томе, у овом парничном поступку нису испуњени субјективни услови за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, с обзиром на то да је тужена Република Србија правно лице. Како је предмет тужбеног захтева исплата накнаде и награде на име обављеног вештачења, према наводима тужбе, то нису испуњени ни објективни услови за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, с обзиром на то да се не ради о спору у коме је тужена правно лице, које обавља делатност привредног субјекта.

Дакле, за поступање у овом предмету стварно је надлежан Први основни суд у Београду, на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић